

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 130/2015
12.02.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.Т., због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката С.А., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Шапцу К 62/13 од 30.10.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 63/14 од 13.10.2014. године, у седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП, дана 12.02.2015. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Т., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Шапцу К 62/13 од 30.10.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 63/2014 од 13.10.2014. године, у односу на повреде закона из члана 438. став 1. тач.8) и 9) ЗКП и члана 439. тачка 2) ЗКП, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу одбацује као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Шапцу К бр.62/13 од 30.10.2013. године, окривљени М.Т., поред осталих је оглашен кривим због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од три године и шест месеци у коју се урачунава време проведено у притвору од 15.04.2013. до 30.10.2013. године. Истом пресудом према окривљеном је изречена мера безбедности одузимања предмета и то једног ПВЦ пакета са опојном дрогом ..., нето масе 49,62 грама, као и шест кесица са траговима парацетамола и кофеина, те је одређено да ће се ови предмети по правноснажности пресуде уништити. Окривљени је обавезан да накнади трошкове кривичног поступка чија ће висина бити утврђена посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 63/14 од 13.10.2014. године, одбијене су као неосноване жалбе бранилаца окривљених М.Т. и Љ.Б., као и жалба окривљеног М.Т., а првостепена пресуда је потврђена.

Против ових пресуда бранилац окривљеног М.Т., адвокат С.А., благовремено је поднео захтев за заштиту законитости, због повреде закона из члана 438. став 1. тач.8) и 9) ЗКП, члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине наведене пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или да их преиначи тако што ће окривљеног М.Т. ослободити од оптужбе за предметно кривично дело као и да се у односу на окривљеног одложи извршење правноснажне пресуде.

Врховни касациони суд је доставио захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу али га није обавестио о седници већа као ни браниоца окривљеног налазећи да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке у смислу члана 488. став 2. ЗКП, па је одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП, на којој је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Неосновано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Т. побијају правноснажне пресуде због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП, указивањем да пресудом није потпуно решен предмет оптужбе са образложењем да је у оптужници Вишег јавног тужиоца у Шапцу Кт 56/13 од 30.07.2013. године, било наведено да је овај окривљени „држао ради продаје кесу са шест пакета у којима се налазила неутврђена количина парацетамол и кофеина који служе као разблаживач опојне дроге које је окривљени просуо приликом бекства од полицијских службеника“, који део диспозитива оптужнице је изостављен из изреке првостепене пресуде, што, према наводима захтева, значи да предмет оптужбе није решен.

Врховни касациони суд изнете наводе захтева браниоца окривљеног оцењује као неосноване, јер је првостепени суд изостављањем цитираног дела чињеничног описа из диспозитива оптужнице, изреку пресуде уподобио утврђеном чињеничном стању које се оптужбом ставља на терет и то да је критичном приликом нађен ... у возилу окривљеног М.Т. и да парацетамол и кофеин нису на списку психоактивних контролисаних супстанци и да њихово држање није забрањено, у вези са чим је дао разлоге на странама 19. и 20. образложења пресуде. Стога је по налажењу овога суда, а насупротив наводима захтева, предмет оптужбе потпуно решен имајући при том у виду да наведена изостављена радња не представља биће неког другог посебног кривичног дела.

Бранилац окривљеног у захтеву истиче да првостепени суд у образложењу пресуде наводи да су окривљени ишли у Београд ради набавке опојне дроге, чиме је на њихову штету уведена још једна радња извршења кривичног дела из члана 246. став 1. КЗ, која није била обухваћена оптужницом, па је првостепени суд поступајући на наведени начин прекорачио оптужбу и тиме учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Изнете наводе захтева браниоца окривљеног Врховни касациони суд оцењује као неосноване, јер суд у изреку пресуде није унео ниједну радњу извршења предметног кривичног дела која није била означена у диспозитиву оптужнице, па ни то да су окривљени ишли у Београд ради набавке опојне дроге, већ су то, по оцени овога суда чињенице које је првостепени суд утврдио у току поступка и навео их у образложењу пресуде. Осим тога, прекорачење оптужбе у смислу члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, може се учинити само у изреци пресуде, а чињенице наведене у образложењу пресуде у погледу мотива одласка окривљених у Београд нису предмет оптужбе и њихово уношење у образложење пресуде не представља прекорачење оптужбе.

Врховни касациони суд налази да се захтевом браниоца окривљеног правноснажна пресуда неосновано побија и због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, наводима да су окривљени оглашени кривим да су кривично дело из члана 246. став 1. КЗ извршили као саизвршиоци, с обзиром на то да није могуће да два лица истовремено држе опојну дрогу имајући у виду да је у питању фактичка радња, те је следствено томе, према наводима захтева, у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе, примењен је закон који се не може применити.

Неоснован је и овај навод захтева, јер су у изреци првостепене пресуде назначене све чињенице и околности из које произлази да су окривљени учествовањем у радњи извршења са умишљајем заједнички извршили кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ – заједно се налазили у путничком возилу у коме су заједнички држали предметну опојну дрогу, која је била у њиховом непосредном притежању и да су самим тим поступали као саизвршиоци у смислу члана 33. КЗ, па су самим тим и њихове радње описане у изреци првостепене пресуде правилно правно оцењене као кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. у вези члана 33. КЗ.

У захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Т. наводи се да се правноснажна пресуда заснива на недозвољеним доказима и да је на тај начин учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП. У вези са тим истиче да урачуљивост окривљеног М.Т. није доказана и да је суд био у обавези да окривљеног подвргне неуропсихијатријском вештачењу, а не да о овој одлучној чињеници сам доноси закључке. Поред тога, у захтеву се истиче да првостепени суд у образложењу пресуде износи став да на деловима ПВЦ кесе нису пронађени биолошки трагови окривљеног из разлога што је у току вештачења узет узорак са оног дела наведеног предмета који окривљени није дотакао, што првостепени суд није могао да закључи без претходног саслушања представника установе која је радила ДНК анализу. Бранилац указује и да је суд одлуку о кривици окривљеног утемељио на дискредитацији исказа сведока Б., што такође упућује на закључак да се и овде ради о недозвољеном доказу на коме се пресуда не може заснивати.

Врховни касациони суд налази да бранилац окривљеног, иако се у захтеву формално позива на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, захтевом за заштиту законитости у овом делу правноснажну пресуду суштински оспорава због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног

стања, што не представља дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране браниоца у смислу члана 485. став 4. ЗКП, па је захтев браниоца окривљеног у овом делу оцењен као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци пресуде.

Записничар – саветник
Весна Веселиновић,с.р.

Председник већа - судија
Јанко Лазаревић,с.р.